

[Vagn Bro.]

er nødvendigt at slette den. Jeg er ganske klar over, at vi har meget faa Domme paa dette Punkt, og det kan maaske siges i nogen Maade at være ret upraktisk, men paa den anden Side er der store Dele af dette Folk, som vil føle sig krænkede ved ikke at have en Bestemmelse paa dette Punkt. Naar ingen — og derom kan vi let blive enige — kan faa nogen Fordel ved at optræde paa denne Maade, som altsaa efter min Mening burde straffes, kan der dog ikke være noget som helst urimeligt i, at vi ogsaa her i den danske Stat har en Straffebestemmelse paa dette Punkt. Jeg vil derfor meget haabe, at vi under Behandlingen i Udvalget maa kunne vende tilbage til en lignende Bestemmelse som den, der fandtes i det forrige Lovforslag.

I det tidligere Lovforslags § 190 fandtes en Bestemmelse om Kvaksalveri. De Medlemmer, som jeg havde den Ære at føre Ordet for, var ikke ganske tilfredse med den Redaktion, som den højtærede Minister den Gang havde givet Lovforslaget, idet vi nemlig ønskede, at der til Lovforslagets Bestemmelse, der gik ud paa at straffe den, der uberettiget udøver Læge-, Fødsels-hjælper- eller Tandlægevirksomhed, blev føjet: „men kun hvis det medfører kendelig Skade“. Nu er Forholdet det, at der er nedsat en Kommission til at undersøge dette Forhold, og jeg vil for mit Vedkommende meget henstille, at den højtærede Minister bidrager til, at denne Kommissions Arbejde hurtigt bliver afsluttet. Jeg er nemlig tilbøjelig til at mene, at det vilde være rigtigt, at vi her under Behandlingen af Straffeloven opnaaede at se, hvad denne Kommission havde sagt, saaledes at vi kunde faa indført en Bestemmelse paa dette Punkt.

Med Hensyn til Lovforslagets § 196, der omhandler Straf for Dyrplageri, slutter jeg mig til de skærpede Straffe. Der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt man i højere Grad skal sondre mellem uforsvarlig Behandling og Mishandling. Jeg vil mene, det er rigtigst at blive staaende paa det Grundlag, som den nuværende Lov om Værn for Dyr indtager, idet denne Lov gør det lettere for Anklagemyndigheden at ramme de mange Tilfælde, som bør straffes.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om Ordningen vedrørende Straf for Betleri. I Udvalget sidste Aar ønskede vi at indføre en Mildnelse paa dette Punkt. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at det Forslag, Ministeren nu møder med, indeholder en for stærk Mildnelse. Jeg skal

ikke bestride, at de paagældende Personer, der falder ind under denne Kategori, i al Almindelighed kan være ret ufarlige, der kan maaske ogsaa paa Grund af deres Fattigdom være mange undskyldende Momenter, men jeg tror paa den anden Side, at der findes visse Grupper — jeg har i hvert Fald selv været stillet overfor saadanne Forhold, navnlig i ubebyggede Dele af Landet —, hvor det vilde være meget farligt at udelukke det Middel, at Politiet straks kan kræve og ved Domstolene eventuelt faa en Dom for Betleri. Jeg tænker her paa de meget truende Tilfælde.

Derfor vil jeg foreslaa — og indtrængende foreslaa —, at vi naar til en lignende Redaktion som den, det sidste Udvalg naaede til, en Redaktion, der ligeledes betød en Mildnelse, men paa den anden Side gjorde det muligt, at man, hvis Betleriet var af grovere Art, navnlig hvis vedkommende havde været paatrængende eller truende, straks i første Tilfælde kunde faa en Dom uden først at faa undersøgt hans Fortid, hvad der rigtignok ogsaa i mange Tilfælde vilde blive meget vanskeligt. Hvad skal man gøre ved en saadan Person, der flakker om og maaske optræder meget truende? Man maa sætte ham fast, det bliver nødvendigt for Anklagemyndigheden, og saa maa man skrive rundt omkring for at faa at vide, om vedkommende har faaet den af Loven krævede Advarsel, eller om han har en tidligere Dom.

Jeg skal derefter gøre en Bemærkning med Hensyn til § 229, jeg skal ikke komme dybt ind paa Forholdene, det har været drøftet meget indgaaende her i Rigsdagen. Vi foretrækker meget fra Venstres Side — jeg har nævnt Tilfælde, hvor vi har staaet delt, men her er vi uden Tvivl enige —, at ikke alene den Person, som modtager Betaling — saa behøver jeg ikke at komme dybere ind paa det —, men ogsaa den Person, som yder Betalingen, kan straffes. Paa den anden Side tror jeg, det er af Værdi, om der, som i det tidligere Forslag, var en Bestemmelse om, at Paatale kun finder Sted, naar almene Hensyn kræver det. Denne delvise Skærpelse og delvise Mildnelse vil vist være det rette Standpunkt at indtage paa dette Omraade.

Endelig er der § 284, hvor Ministeren forhøjer Maksimumsstraffen for Underslæb, Bedrageri o. s. v. Dette har mit Partis fulde Tilslutning.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at nævne, at der, hvad der sikkert er den højtærede Minister bekendt, nu foreligger en ny Fremstilling af Tingsretten fra Pro-